

Forjadors de la història esportiva de Catalunya

ROSA CASTELLTORT VILA

Neix a Barcelona l'11 de maig de 1910. Per influència del seu cosí, Romà Castelltort, rival en proves de marxa del campióssim Guerau García, ella, la seva germana Ma. Dolors i la seva cosina Mercè se senten inclinades a l'esport, activitat que en aquells moments no era gens freqüent que les persones del sexe femení practiquessin.

En constituir-se el Club Femení d'Esport , s'hi incorporen i, pel que fa a Rosa Castelltort, en forma part durant tota la seva vida esportiva. És època de molt sacrifici. Els entrenaments són a les vuit del matí a l'Estadi de Montjuïc i l'entrenador és el de la Federació Catalana, senyor Lluís Menéndez. Per anar a entrenar, havien de baixar des de Gràcia fins a la plaça de Catalunya caminant, allà agafaven el metro fins a la plaça d'Espanya i després, també caminant, havien de pujar fins a l'Estadi . Rosa Castelltort comenta, irònicament, que quan arribaven a l'Estadi i, abans de començar, ja havien fet tota una sessió d'entrenament.

En aquesta mateixa època, el Club Esportiu Laietà forma un equip de bàsquet femení i elles fan el mateix en el seu Club . L'intercanvi amb les noies del Laietà és freqüent i el senyor Pere Sust -pare de l'actual president de la Federació Espanyola- es qui les entrena. Els dos equips fan una sèrie de partits d'exhibició per tot Catalunya a fi d'engrescar més noies a practicar l'esport del bàsquet. Com a anècdota cal comentar que, després d'un primer entrenament conjunt sota la "batuta" del senyor Sust, i primer entrenament seriós de les noies del Club Femení, aquestes van guanyar les del Laietà per vuit a zero. Els vuit punts els va marcar la Rosa Castelltort.

Per aquests anys, com que eren de les poques noies que feien esport a Barcelona, també van ser cridades pel Club Marítim perquè anessin a competir amb un equip femení de França que venia a Barcelona. Això va fer que, a més del bàsquet, també practiquéssin, encara que per molt poc temps, el rem.

Forjadores de la història esportiva de Catalunya

Es una època en què encara no s'entén que les dones facin esport i les més decidides es veien en cor de practicar qualsevol especialitat. Exponent del que sobtava una dona fent esport i que era poc acceptat per alguns sectors de la societat, és el fet que l'ús del pantaló curt per a practicar el salt d'alçada fos motiu suficient perquè Rosa Castelltort fos separada de la Congregació de Filles de Maria de la seva Escola.

No obstant haver practicat el bàsquet i, esporàdicament, el rem, l'esport més important en el qual es va distingir per damunt de tots va ser l'atletisme. Dins de l'atletisme, es va mostrar com una atleta completíssima, ja que va destacar en curses de velocitat, tanques, salt d'alçada i salt de llargada.

L'any 1931 va ser Campiona de Catalunya de 80 m , de salt d'alçada, de salt de llargada i de relleus 4 x 100. L'any 1932 també va ser Campiona en la cursa de relleus.

Pel que fa a la seva actuació a escala estatal, va ser Campiona d'Espanya de 80 m i 150 m els anys 1931 i 1932. L'any 1932 va guanyar els 80 m tanques i el salt de llargada i, en relleus, també va ser Campiona d'Espanya els anys 1931 i 1932. Va aconseguir els rècords de Catalunya i d'Espanya en 80 m 8.8 (1931), en 100m 13.8 (1931), alçada 1.22, 1.25 i 1.30 els anys 1930 1931, llargada 4.60 el 1932 i el d'Espanya de tanques el 1932.

D'aquesta època d'especialista en proves de velocitat hi ha la següent anècdota: en una anada a Madrid en què s'havien de celebrar uns Campionats d'Espanya viatjaven també esportistes d'altres disciplines, entre els quals en Marià Cañardo. La fama de corredora ràpida de la Rosa era notable fins al punt que l'entrenador Lluís Menéndez li va preguntar a en Marià Cañardo si es veia en cor de fer una cursa de 80 m, ell amb bicicleta, enfront de la Rosa Castelltort. En Cañardo va dir que no que, en tot cas, havia de ser en 200 m perquè en 80 m perdria.

Aquesta és la breu però intensa vida esportiva de Rosa Castelltort que deixa l'atletisme l'any 1932 amb motiu d'una lesió al genoll que coincideix també amb un nou plantejament de la seva vida encaminada al matrimoni. Avui, és àvia de tres néts, tots els quals practiquen el hoquei herba. Ens parla d'un dels moments més emocionants de la seva vida: el viscut en tornar guanyadora d'un Campionat d'Espanya amb l'equip de Catalunya.

En arribar a Reus van ser obsequiades amb grans rams de flors pels atletes del "Ploms" i a Barcelona van ser rebudes a la Generalitat pel president Macià que els va fer un petó a cadascuna.

1989

+ Març 2009